

DİPLOMATİK İLİŞKİLER ve POLİTİK ARAŞTIRMALAR MERKEZİ
CENTER for DIPLOMATIC AFFAIRS and POLITICAL STUDIES

ANALİZ

Ata Cem KUZUCU

DOST-DÜŞMAN AYRIMI ÜZERİNDEN NATO'NUN DÖNÜŞÜMÜ

MART 2024 Sayı: 23

DOST-DÜŞMAN AYRIMI ÜZERİNDEN NATO'NUN DÖNÜŞÜMÜ

Romalı tarihçi Sallustius'un yazdığı "Catiline komplosu" adlı eserinde Genç Cato Senato'ya şu şekilde seslenmiştir: "Atalarımızı büyük yapan, ancak bizim sahip olmadığımız, unuttuğumuz bazı değerler vardı. Bunlar; ülkede yetkin, ülke dışında adil bir yönetim, her tür hırstan azade olarak ve tamamen özgür irademizle birbirimize danışarak aldığımız kararlar." (Warner, 2014:65). İttifak, Aralık 1959'da ortaklık ve dostluk anlayışını yansıtmak üzere bir slogan aradığı sırada Sallustius'un "özgür irade ile danışmak" -animus in consulendo liber- sözü gündeme gelmiş ve kabul edilmiştir. Slogan, hali hazırda Brüksel'deki NATO karargahındaki ana konsey odasının duvarında, Başkanın koltuğunun arkasında sergilenenmekte ve örgütün ortaklık bağlarına vurgu yapmaya devam etmektedir (NATO Unclassified, 1976:18).

Fiilen ortaklık algısının önemi haiz olmakla beraber düşünsel anlamda ortaklık bilincinin nasıl kurulduğunu irdelemek; NATO'nun tarihi, kaygıları, hedefleri farklı muhtelif ülkeleri nasıl araya getirdiğini anlamak açısından ziyadesiyle önemlidir. Nihayetinde siyasi ve askeri bir örgüt olarak NATO'nun ortaklık bilincini varoluşsal bir temele oturtabilmesi gerekmektedir. Bu varoluşsal temel "dost-düşman" ayrımı ile anlam kazanmaktadır. Bir siyasi-askeri ittifak olarak NATO, var olma nedenini somut bir şekilde ortaya koyabilmek için dostundan önce düşmanını belirleme sorumluluğunu taşımaktadır. Düşman çizgisinin çekilmesiyle kendisine bir öteki yaratan örgütsel yapı, saflarına dostlarını çekebilecek imkanı yaratır. Örgüt kurucu antlaşmasında bulunan 5. madde ile dost-düşman ayrımına bir yasal çerçeve ve bağlayıcılık katmıştır.

"Her üye devlet, 6. madde tarafından tanımlanan bölgelerde bir üye devletine karşı düzenlenen bir silahlı saldırının hepsine karşı düzenlenmiş bir saldırı olarak kabul etmeyi taahhüt eder. Böyle bir saldırı durumunda, her üye devlet, "Kuzey Atlantik bölgesinin güvenliğini yeniden tesis etmek ve sürdürmek için gerekli gördüğü herhangi bir eylemi, silahlı kuvvetlerin kullanımı dahil" alarak yardımcı olmalıdır" (The North Atlantic Treaty, 1949).

Bu çalışmada değinilecek olan dost-düşman ayrımı, salt iyi-kötü ayrımı olmamakla beraber değişmez bir katılığı da göstermemektedir. Nitekim bu çalışma, NATO'nun 75 yıllık geçmişinde düşman algısının farklı dönemler içerisinde nasıl dönüşebilir olduğunu analiz edecektir. Çalışmanın ilk bölümünde Soğuk Savaş döneminin, ikinci bölümünde yıkılan

Sovyetler Birliği sonrası oluşan düzenin NATO'yu nasıl dönüştürdüğü ele alınacaktır. Üçüncü bölümde ise Türkiye üzerinden bu dönüşümün etkisiz kalan tarafı ele alınacaktır.

Soğuk Savaş: Düşmanın İnşası (1949-1989)

II. Dünya Savaşı'nın bitimiyle birlikte Avrupa bir harabe haline gelmiştir. Savaş öncesinin büyük Avrupalı aktörleri, sahneyi iki muzaffer güç olan Amerika Birleşik Devletleri (ABD) ve Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'ne (SSCB) bırakmak mecburiyetinde kalmıştır. Bu iki gücün yaşlı kıtanın geleceğini belirlemek için vakit geçmeden mücadeleye girişeceği hemen anlaşılmıştır. Nitekim Avrupa'daki zaferin ardından muzaffer tarafın üç lideri - Winston Churchill, Joseph Stalin ve Harry Truman- arasında Potsdam'da bir

konferans planlanmıştır. Ne var ki konferanstan önceki haftalarda Başbakan Churchill ve Başkan Truman, “doğudan yükselen tehdit” üzerine yaklaşımlarını tartışmak için birçok kez bir araya gelmiştir. Başkan Truman, bu tehditin farkında olmasına rağmen Stalin’e karşı erken bir hamle yapmaktan imtina etmiştir (Kissinger, 1995: 434-436). Gerçi ABD’nin gözünde Sovyet algısı savaş daha sürerken şekillenmeye başlamıştır. Dönemin (1943-1946) Moskova Büyükelçisi William Averell Harriman notlarına şunları yazmıştır: “Sovyet programının -Doğu Avrupa’da totalitarizminin kurulması, bildiğimiz ve saygı duyduğumuz şekliyle kişisel özgürlük ve demokrasiye son verilmesi olduğunu açıkça kabul etmeliyiz.” Ayrıca Harriman, “Sovyetlerin uluslararası politikaların genel kurallarına uymayacağını anlaşılması gerekir, dolayısıyla birlikte çalışırken dikkatli olunmalıdır.” (McCullough, 1993: 372) diyerek düşmanın potansiyelini belirtmiştir.

1945 sonrasında Sovyetler Birliği ile Anglo-Amerikan cephe arasında tırmanan karşılıklı güvensizlik ortamı, NATO’nun yapısal çerçevesini henüz somut olarak olmasada teoride oluşturmaya başlamıştır. İnfiratçılık politikasının artık karşılığının kalmadığını gören Birleşik Devletler, bu yeni düşman karşısında eski dost Avrupa’nın hamiliğini üstlenmesi gerektiğini görmüştür. Ancak dost ülkeleri siyasi bir çatıda toplamanın önündeki en önemli sorun ise, bu ülkelerin ekonomisinin ciddi anlamda tehlike altında olmasıdır. Böylelikle Başkan Truman, ABD’nin yeni oluşan sisteminin sac ayaklarını şu sözler ile ortaya koyacaktır: “Silahlı azınlıklar veya dış baskılar tarafından boyun eğdirilme girişimlerine direnen özgür halkları desteklemek... özgür insanların kendi kaderlerini belirlemelerine yardımcı olmak... öncelikle ekonomik istikrar ve düzenli siyasi süreç için gerekli olan

ekonomik ve mali yardım yoluyla olacaktır.” (Acheson, 1987: 222). Truman Doktrini ile amacı ve çerçevesi belirlenen bu politika, Marshall Yardımları ile araçsallaştırılmıştır. ABD ile Avrupa arasında güçlenen ve derinleşen bağlar, 1948 yılında önemli bir dönüm noktasına gelmiştir. Çekoslovakya’da gerçekleşen komünist darbe, düşmana karşı harekete geçmenin zamanının geldiğini göstermiştir. Benelüks ülkeleri, Birleşik Krallık ve Fransa tarafından Nisan 1948’de Brüksel Antlaşması imzalanmıştır (Isby ve Kamps, 1985: 13). Ne var ki ABD’nin varlığı olmaksızın Sovyetler Birliği karşısında güçlü kalınamayacağı anlaşılmıştır. ABD’nin müdahil olmasıyla yaşanan Berlin Ablukası, doğudaki düşmanın taviz vermez niteliğini Batı dünyasına göstermiştir. Yaşadığı tecrübeden dersini çıkararak Batı dünyası, 4 Nisan 1949’da Kuzey Atlantik Antlaşması’nı imzalamıştır (Miller, 1989). İlk NATO Genel Sekreteri Hastings Ismay, örgütün dost-düşman ayrımını bir varlık nedeni haline getirdiğini, “Rusları dışarıda, Amerikalıları içeride ve Almanları aşağıda tutmak” (Reynolds, 1994: 13) açıklamalarıyla 1949’da ortaya koymuştur.

Soğuk Savaş Sonrası Yeni Düşmanın İnşası (1989-2001)

1989 yılında Berlin Duvarı’nın yıkılmasıyla başlayıp SSCB’nin dağılması ile sona eren iki yıl gibi kısa bir zaman diliminde NATO, kendisini küresel çapta siyasi ve askeri bir güç olarak düşmansız ve rakipsiz bulmuştur. Nemesisi Varşova Pakti’nin tarihin sarı sayfalarındaki yerini alması, NATO’yu varoluşsal bir kriz ile başbaşa bırakmıştır. Neticede düşman fikri üzerine şekillenen bir dostlar ittifakı olan NATO, artık düşmanın olmadığı bir düzlemde varlığının gerekliliği üzerine sorularla karşılaşmıştır. NATO’nun varoluş krizini çözmek için attığı adımları, bu dönemde

ortaya atılan muhtelif görüşlere bakarak anlamak sağlıklı olacaktır.

Kenneth Waltz NATO'ya yeni gerçekçi bir bakış açısıyla bakmış ve örgütün günlerinin olmasa da yıllarının sayılı olduğunu söylemiştir (Waltz, 1993: 76). Liberal ve inşacı teori ise, NATO'nun geleceğini biraz daha kesin görmüştür. Liberalizmin öngörüsü ortak değerlere dayalı bir ittifakın, ortak bir tehdit olmasa bile istikrarlı bir şekilde işlemeye devam etmesi yönünde olmuştur (Reicherd, 2006: 111). Sloan'a göre de NATO'nun çökmesi için herhangi bir sebep oluşmamıştır. Dahası, ona göre NATO, hem müttefikler için bir danışma organı hem de eski Sovyetler Birliği'nde demokrasinin ilerlemesinde herhangi bir gerilemeye karşı güvenlik ağı görevi görebilir hale gelmiştir (Sloan, 1990: 511). Birlikte ticaret yapmak, çalışmak ve birbirine güven duymak için harcanan zamanın uzunluğu nedeniyle müttefikler arasında iş birliğinin devam edeceği görüşü kabul görmüştür. Kurumsal teori de benzer şekilde NATO'nun zafer ilan etmek ve yeni kurumlar yaratmaya yönelmek yerine, yeni sorunlarla başa çıkmak için mevcut uygulama ve mekanizmalardan yararlanarak ittifakı yeni yönlere taşıyacağını öngörmüştür (McCalla, 1996: 464). Tüm bu görüşlere rağmen NATO'daki ülkelerin çoğu, ister bir danışma organı olarak, ister yeni risklere karşı bir önlem olarak, ister Sovyetler Birliği'nin liberalleşmesinde geriye gidişe karşı bir kontrol olarak olsun, ittifak'ın kalması gerektiği konusunda hemfikir olmuştur. Keza bunun somut ifadesini Eski İngiltere Başbakanı Margaret

Thatcher'ın "Son on iki ayda sokağınızda daha az hırsızlık oldu diye ev sigorta poliçenizi iptal edemezsiniz" (McCalla, 1996:455) sözlerinde görürüz.

Komünist cephenin çözülmesiyle başlayan domino etkisinin Balkan topraklarına ulaşmasıyla NATO için ortaya atılan varoluş teorileri tam anlamıyla sınava tabi tutulmuştur. Komünist düşman yerini artık aşırı milliyetçiliğin oluşturduğu tehdiye ve şiddete bırakmıştır. Faşizm'in yıllar önce yarattığı aşırı milliyetçi tehdit tekrar doğmuştur. 1993 yılında Bosna-Hersek'te, ardından 1999 yılında Kosova'da patlak veren savaşlar Birleşmiş Milletler birliklerinin tam anlamıyla bir çare olamamasıyla NATO'nun duruma müdahil olmasını gerektirmiştir (NATO handbook, 2006: 143-144). Böylelikle varlığı sorgulanan NATO, Balkanlar sınavından başarılı çıkmış ve yeni düzende kendisine bir yer bulmuştur.

Balkan Savaşları'nın neticesinde Avrupa, kendi sorunlarını NATO'nun dahil olmadan çözemeyeceğini görmüştür. Bu durumun farkına varan NATO, eski düşman Varşova Paktı'nın bakiyeleri olan ülkelere dostluk niyetini temsilen zeytin dalı uzatmıştır. Önce komünizmin ardından da onun yerini dolduran aşırı milliyetçiliğin karşısında galip gelen NATO için, genişleme fikri üzerinden tartışmalar başlamıştır. Amerikalı diplomat ve çevreleme politikasının savunucularından George F. Kennan, genişleme fikri için "Rus demokrasisinin gelişimi üzerinde ters etki yapmasının, Soğuk Savaş atmosferinin Doğu-Batı ilişkilerine yeniden yerleşmesinin, Rus dış politikasının kesinlikle kendilerinin hoşuna gitmeyecek yönleri itmesinin beklenebileceğini" (Kennan, 1997) ifade etmiş olsa da NATO için durağanlık bir seçenek olarak görülmemiştir. Ancak 2022 yılında, Rusya'nın Ukrayna'ya karşı başlattığı askeri müdahaleyi meşru çıkarmak için ortaya koyduğu tezlerle bakıldığında Kennan'ın kaygılarında ne derece haklı olduğu ortaya çıkmıştır.

Yeniden Yeni Düşman: Terör (2001-Günümüz)

Yüzyılın dönüşü beraberinde çok keskin değişiklikleri de getirmiştir. 11 Eylül saldırılarının mirası olan küresel terör tehdidi, NATO'nun -yine ve yeniden- karşısında daha önce görmediği bir tehdidi bulmasına ve ona karşı pozisyon almasına sebep olmuştur. Küresel terörizm tehdidi, NATO'nun varlık nedeninin devam etmesine katkı sağlamasının haricinde, NATO'nun, Avrupa dışında da faaliyet göstermesinin önünü açmıştır. Ne var ki bu yeni düşmanın kendisini devlet dışı yapılarda da gösterebilmesinden ötürü, terörün varlığı NATO için yeni bir olgu olmuştur. Bu sebeple NATO'nun küresel terörü 21. yüzyılın temel tehdidi olarak ele alması, düşmanın yarattığı tehdidi iyi anlaması açısından son derece mühimdir. Keza Amerika Birleşik Devletleri'nin NATO Büyükelçisi bir NATO zirvesinde şunları ifade etmiştir: "Terörizme karşı mücadele şu anda devreye girdiğinde, medeniyetimizi savunma çabalarının merkezinde İttifak'ın olmadığı bir gelecek hayal etmek zor." (Sloan, 2005: 215).

Küresel terör tehdidinin NATO'ya açtığı alanların önemi haiz olmakla beraber getirdiği sorunlu alanlar da mevcuttur. Bu alanların en önemlisi ve dikkat edilmesi gerekeni terör bağlamında NATO ile Türkiye'nin ilişkisidir. Türkiye, bulunduğu jeopolitik konumundan dolayı yıllardır güvenlik tehditleriyle mücadele etmek zorunda kalmıştır. Hem Soğuk Savaş yıllarında hem de Soğuk Savaş sonrasında oluşan yeni düzene rağmen Türkiye'nin en büyük tehdit algılaması, neredeyse kesintisiz bir şekilde terör ve güvenlik olmuştur. Nihayetinde Türkiye, terör saldırılarını ulusal güvenliğine ve egemenlik haklarına karşı bir tehdit olarak görmüştür.

NATO'nun dost ve düşman algısı, karşısına çıkan tehditlere karşı başarılı bir örgüt olmasını sağlamıştır. Ne var ki Türkiye mevzubahis olduğunda dostluk ilişkilerinin doğasına dair soru işaretleri ortaya çıkmıştır. Nitekim askeri kapasitesi, tecrübesi ve gücü bakımından NATO için her zaman önem arz etmiş olan Türkiye, NATO'dan terör ve güvenlik konusunda duyduğu endişelerini dostluk hukukuyla ele almasını istemiştir. Ancak işin ilginç yanı hem NATO hem de muhtelif NATO müttefikleri, bırakın terör örgütleri konusunda Türkiye'nin endişelerini dinlemeyi aksine terör örgütlerine ve üyelerine kimi yardımlarda bulunup destek olmuşlardır. Soğuk Savaş yıllarında ASALA'nın üyelerini terörist olarak göremeyen Fransız yargısından bugün PKK adına -hem Avrupa Birliği hem de NATO tarafından terör örgütü olarak kabul edilmesine rağmen- yardım faaliyetlerine ve propaganda çalışmalarına izin veren NATO müttefiklerine kadar bu tutarsız durum dostluk algısına ters düşmektedir (Gunter, 1985; Aksünger, 2022).

Türkiye-NATO dostluğuna ters düşen bir başka önemli mesele de 15 Temmuz 2016'da yaşanan darbe girişiminde ortaya çıkmıştır. O gün yaşanan darbe girişiminin önlenmesinden günler sonra bile, kimi NATO üyesi müttefikler girişimi kınamamış ve sessizliklerini korumuşlardır (Karataş, 2021: 165). Dahası, darbe girişiminde bulunan askerlerle görev yapan NATO müttefiki ülkelerin subaylarının da darbe için yapılan hazırlıkları tespit edememiş veya Türk hükümetine bilgi aktarmamış olması da kimileri tarafından darbeye kalkışanlara destek olarak yorumlanmıştır (Kibaroglu, 2017: 8). Keza terörle iltisaklı kişilerin NATO ülkelerine iltica etmeleri de dostluk ilişkilerini yıpratıcı ve zorlaştırıcı hale getirmektedir (Mango, 2005: 44-45).

Tüm bu yaşananları bir tarafa koyarak madalyonun öteki yüzüne baktığımızda, Türkiye ve NATO birlikte çok uzun bir ortak geçmişi barındırmaktadır. Türkiye'nin duyduğu tüm bu tehdit algılarına rağmen NATO'dan başka bir alternatif seçeneği henüz ortada görünmemektedir. Keza NATO açısından da Türkiye, güçlü savunma sanayisi, devlet tecrübesi ve önemli çatışma alanlarının yakınında olması itibarıyla gözardı edilemeyecek bir ülke konumundadır. Buradan hareketle, Türkiye ve NATO'nun, günümüz uluslararası ilişkilerinde yaşanan sorunların ve tehditlerin azalmak bir yana, sürekli kendisini artırdığı bir zamanda dostluk bağlarını güçlendirecek adımlar atmasının elzem olduğu anlaşılmalıdır.

Sonuç

Antik Yunan'dan Roma İmparatorluğu'na, Orta Çağ Avrupası'ndan İki Kutuplu düzene kadar "öteki"nin varlığı üzerinden sürekli "ikili" bir yapı görülmüştür. Antik Yunan için barbarlar, Roma İmparatorluğu için Cermenler, Orta Çağ'da Hıristiyan olmayanlar ve iki kutuplu dünyada da komünist cephe bu ikili yapının öteki tarafını oluşturmuştur. Bu çalışmanın ana unsuru olarak incelen NATO da bu tarihsel bağlamının dışında yapılanmamıştır. Kendini var etmek için tarihte daima bir öteki bulan Avrupa merkezci bakış açısı, NATO gibi askeri bir güvenlik örgütünde de kuramsallaşmıştır. Nitekim Portekiz'de totaliter yönetim varken NATO'ya dahil olması ya da Türkiye'nin ve Yunanistan'ın geçmişte darbelerle zarar gören demokrasilerine rağmen NATO da kalmaları, ötekiye duyulan güvensizliğin tezahürüdür. Dost anlayışını salt bir ideoloji etrafında kurmayan NATO, düşmanını yani öteki olanıysa kesin bir ideolojik çerçeveye konumlandırmıştır.

Çalışma, üç önemli dönüm noktası üzerinden -komünizmin, aşırı milliyetçiliğin ve küresel terörün yükselişi- NATO'nun dağılmayıp bilakis neden güçlenerek bu dönüm noktalarından çıktığını tarihsel örneklerle teorik bir bağlama oturtmaya çalışmıştır. Çalışma bu çabayı inşacı ve kurumsal bakış açısının önermeleri ile gerçekleştirmiştir. Dost ve düşman algısının sabit olmayıp aksine dönüşümsel bir durumu ifade ettiği çıkarımına tarihsel süreçten örneklerle ulaşılmıştır. Dahası bir kurum aklıyla hareket eden NATO, örgüt yapısını korumak için proaktif davranarak kendini yeniden konumlandırma güdüsünü korumuştur. Varlığını tehdit eden düşmanın ortadan kalkması ile olası yeni bir tehdidin ortaya çıkması arasında geçen sürede yapısını koruması da NATO'nun kurumsal bir bilince sahip olduğunu göstermiştir.

Türkiye'nin güvenlik kaygıları üzerinden verilen örnekler ile NATO'nun dost algısının da ne derece değişkenliğe açık olduğu vurgulanmak istenmiştir. Kimin dost kiminse düşman olduğu ayrımının her üye ülkede aynı kararlılıkla yapılmadığı, tehditlerin dost ülkeler arasında göreceli değerlendirildiği ve bunun sonucunda da NATO'nun dostluk bağlarının içeriden bir yıpranma ve bozulma yaşamasına önayak olabileceği sonucuna ulaşılmıştır.

Kaynakça

Acheson, D. (1987). *Present at the creation: My years in the State Department*. WW Norton & Company.

Aksünger, S. (2022). "Europol'ün terör raporu: PKK Avrupa'dan para toplama faaliyetlerini sürdürüyor", Anadolu Ajansı, (Çevrimiçi) <https://www.aa.com.tr/tr/dunya/europolun-teror-raporu-pkkavrupadan-para-toplama-faaliyetlerini-surduruyor/2636135>

Gunter, M. M. (1985). Transnational sources of support for Armenian terrorism. *Journal of Conflict Studies*, 5(4).

Handbook, N. A. T. O. (2006). Public Diplomacy Division. *NATO, Brussels*.

Isby, D. C., & Kamps, C. T. (1985). Armies of NATO's Central Front.

Karataş, İ. (2021). Analyzing article 5 of the north atlantic treaty as an assurance of Turkey's security. *Ortadoğu Etütleri*, 13(2), 155-176.

Kennan, G. (1997). NATO Expansion Would Be a Fateful Blunder. *International Herald Tribune*, 6.

Kibaroglu, M. (2017). Türkiye-NATO ilişkileri. In *SETA*. SETA.

Kissinger, Henry. *Diplomacy*. New York: Simon & Schuster, 1995.

Mango, A. (2005). *Turkey and the War on Terror: 'For forty years we fought alone'*. Routledge.

McCalla, R. B. (1996). NATO's Persistence after the Cold War. *International organization*, 50(3), 445-475.

McCullough, D. (2003). *Truman*. Simon and Schuster.

Miller, J. E. (1989). A short history of NATO. *Department of State bulletin*, 89(2149), 1-7.

Unclassified, NATO. (1976). North Atlantic Council (Çevrimiçi) https://www.nato.int/nato_static_fl2014/assets/pdf/pdf_history/20161027_E1-Symbols-NATOMotto-c-r764.pdf

Reichard, Martin. *The EU-NATO Relationship: A Legal and Political Perspective*. Aldershot, England: Ashgate, 2006.

Reynolds, D. (Ed.). (1994). *The origins of the Cold War in Europe: international perspectives*. Yale University Press.

Sloan, S. R. (1990). NATO's future in a new Europe: an American perspective. *International affairs*, 66(3), 495-511.

Sloan, S. R. (2005). *NATO, the European Union, and the Atlantic community: the transatlantic bargain challenged*. Rowman & Littlefield.

The North Atlantic Treaty (1949). (Çevrimiçi) https://www.nato.int/cps/en/natohq/official_texts_17120.htm

Waltz, K. N. (1993). The emerging structure of international politics. *International security*, 18(2), 44-79.

DİPLOMATİK İLİŞKİLER ve POLİTİK ARAŞTIRMALAR MERKEZİ
CENTER for DIPLOMATIC AFFAIRS and POLITICAL STUDIES

+90 216 310 30 40 info@dipam.org

+90 216 310 30 50 www.dipam.org

Merdivenköy Mah. Nur Sok. Business İstanbul
A Blok Kat:12 No:115, Kadıköy/İstanbul

YAZAR HAKKINDA

Ata Cem Kuzucu, 2021 yılında İstanbul Üniversitesi İşletme Bölümü'nden mezun oldu. Yine 2021 yılında ikinci üniversite kapsamında Anadolu Üniversitesi Tarih Bölümü'nden mezun oldu. 2022 yılında İstanbul Üniversitesi Avrupa Birliği Bölümü'nde yüksek lisans eğitimine başladı. Halen aynı bölümde yüksek lisans eğitimine devam etmekte ve tez döneminde bulunmaktadır. Kuzucu'nun temel ilgi ve araştırma alanları arasında Siyasi Tarih, Avrupa Tarihi ve Siyasal Sistemler bulunmaktadır. Kuzucu, DİPAM'da Uluslararası Örgütler alanında staj çalışmasını sürdürmektedir.